

Arrest

nr. 209 687 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Jos. Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2018 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de verzoeken om opnieuw te worden ingeschreven en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers worden op 11 januari 2018 tegengehouden door de grensinspectie van de luchthaven te Zaventem. Ze zijn in het bezit van een C-kaart geldig van 4 november 2013 tot 4 november 2018. Er wordt overgegaan tot de intrekking van verzoekers' verblijfstitel.

1.2. Verzoekers worden op 11 januari 2018 in het bezit gesteld van een visum type C, geldig voor het Belgische grondgebied en voor een periode van 15 dagen.

1.3. Verzoekers verzoeken op 26 januari 2018 om opnieuw in hun vroegere administratieve situatie te worden teruggeplaatst.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 maart 2018 beslissingen waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om opnieuw te worden ingeschreven. Deze beslissingen, die op 13 maart 2018 aan verzoekers ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

- ten aanzien van verzoeker:

"[...] De C-kaart van meneer werd op 11.01.2018 ingetrokken door de grensinspectie van de luchthaven te Zaventem nadat werd vastgesteld dat hij het Rijk langer dan toegestaan had verlaten (zie administratief verslag dd. 11.01.2018).

Op 26.01.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

In het Turkse paspoort van meneer (met nummer U07689457 geldig tot 23.08.2013) zien wij duidelijk een uitreisstempel van België op 27.02.2015. Hij kwam het Rijk terug binnen op 11.01.2018. Betrokkene legt ons een verklaring van zijn dokter voor dat hij op 22.12.2016 en 12.01.2017 op consultatie is geweest in België en een overzicht van grensregistraties in Turkije.

Hij legt echter nog steeds geen enkel bewijs van persoonlijke aanwezigheid voor in België in de periode van 27.02.2015 tot en met 21.12.2016 waaruit wij nog steeds afleiden dat hij het land meer dan één jaar heeft verlaten.

Overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen [...]"

- ten aanzien van verzoekster:

"[...] Betrokkene haar C-kaart werd op 11.01.2018 ingetrokken door de grensinspectie van de luchthaven te Zaventem nadat werd vastgesteld dat zij het Rijk langer dan toegestaan had verlaten (zie administratief verslag dd. 11.01.2018).

Op 26.01.2018 heeft zij gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar aanvraag.

In het Turkse paspoort van mevrouw (met nummer U0780120 geldig tot 23.08.2013) zien wij duidelijk een uitreisstempel van België op 27.02.2015. Zij kwam het Rijk terug binnen op 11.01.2018. Betrokkene legt ons een verklaring van haar dokter voor dat zij op 20.01.2017 in België op consultatie is geweest en een overzicht van grensregistraties in Turkije.

Zij legt echter nog steeds geen enkel bewijs van persoonlijke aanwezigheid voor in België in de periode van 27.02.2015 tot eind december 2016 waaruit wij nog steeds afleiden dat zij het land meer dan één jaar heeft verlaten samen met haar man.

Overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen [...]"

Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.5. Eveneens op 6 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die op 13 maart 2018 aan verzoekers ter kennis worden gebracht, luiden op identieke wijze als volgt:

“[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij [zij] langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene [mevrouw] heeft het recht op terugkeer verloren overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980. Hij [Zij] kan evenmin nog aantonen dat hij [zij] zijn [haar] hoofdbelangen nog heeft in het Rijk gezien zijn [haar] langdurige afwezigheden en de talrijke registraties van zijn [haar] aanwezigheid in Turkije. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM [...]”

Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zo stelt verweerder dat hij *“in onderhavig geval niet [inziet] waar verzoekende partijen belang hebben bij het ingestelde beroep daar zij zich in hun land van herkomst zouden bevinden.”* Tevens betoogt verweerder dat de bevelen om het grondgebied reeds uitvoering hebben gekregen.

2.2. Wat betreft de eerste en tweede bestreden beslissing – de beslissingen tot weigering van herinschrijving – wijst de Raad erop dat zo maar niet kan worden vastgesteld dat het actueel belang bij de nietigverklaring van deze beslissingen zou zijn teloorgegaan door het enkele gegeven dat verzoekers zich in hun herkomstland zouden bevinden. In deze wijst de Raad erop dat verweerder het gebrek aan actueel belang ook zonder meer poneert, waarbij hij in gebreke blijft te verduidelijken op grond waarvan hij meent te kunnen stellen dat het gegeven dat verzoekers zich in Turkije bevinden het gebrek aan actueel belang bij huidig beroep inhoudt voor wat betreft de eerste en tweede bestreden beslissing.

2.3. Wat betreft de derde en vierde bestreden beslissing, stelt verweerder dat deze beslissingen reeds volledige uitvoering hebben gekregen. Gevraagd ter terechtzitting naar het belang dat verzoekers nog menen te kunnen laten gelden bij het beroep gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, gelet op het gegeven dat zij zich in Turkije zouden bevinden, stellen verzoekers zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De Raad merkt hierbij op dat wanneer het belang van verzoekers in vraag wordt gesteld, zij hieromtrent een duidelijk standpunt dienen in te nemen en de nodige gegevens dienen aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Door louter te verwijzen naar de wijsheid van de Raad, blijven verzoekers hiertoe in gebreke. Verzoekers brengen dan ook geen elementen aan die ertoe leiden, niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, alsnog enig actueel belang bij huidig beroep gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten te weerhouden.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen, voor wat betreft de eerste en tweede bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid is gegrond, voor wat betreft de derde en vierde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers voeren, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"[...] aangezien de bestreden beslissingen dd. 06.03.18 tot weigering van herroeping van de intrekking van de verblijfstitel voorhouden voor verzoekers dat:

" Hij legt nog steeds geen enkel bewijs van persoonlijke aanwezigheid voor in België in de periode van 27.02.15 tot en met 21.12.16, waaruit wij nog steeds afleiden dat hij het land meer dan één jaar heeft verlaten. "

" Zij legt nog echter nog steeds geen enkel bewijs van persoonlijke aanwezigheid voor in België in de periode van 27.02.2015 tot eind december 2016f waaruit wij nog steeds afleiden dat zij het land meer dan één jaar heeft verlaten samen met haar man. "

Aangezien verzoekers nooit de bedoeling hebben gehad om langer dan 1 jaar weg te blijven uit België; Aangezien eerste verzoeker echter tijdens zijn laatste verblijf in Turkije onvoorziene ernstige medische problemen heeft gekregen waardoor hij gehospitaliseerd én geopereerd is geweest én hij hierdoor niet in de mogelijkheid was om tijdig terug te keren;

Aangezien verzoeker het bewijs hiervan heeft opgevraagd bij zijn Turkse behandelende arts én het Turkse ziekenhuis waar hij verbleef doch verzoeker op heden dit bewijs nog niet mocht ontvangen;

Aangezien hij dit bewijs nog zal overleggen in het kader van huidige procedure zodra hij het heeft bekomen;

Aangezien tweede verzoekster evidentierwijze door de voormelde ernstige medische problemen van eerste verzoeker hem aldan wilde bijstaan en bij hem blijven én niet al alleen zonder haar echtgenoot naar België wilde terugkeren;

Aangezien art. 40 K.B. van 08.10.1981 stelt dat 11 De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §2,3,4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de (Minister) of van zijn gemachtigde99;

Aangezien verzoekers steeds hun hoofdbelangen in België zijn blijven behouden, hetgeen ten overvloede blijkt uit het feit dat zij voor het overgrote deel van de periode 2003 t.e.m. heden in België hebben verbleven en gewoond alsook het grootste deel van hun dichte familie hier woont én in eerste instantie is dit hun zoon, T.N. (R.R. [...]), dewelke voor hen feitelijk en financieel de mantelzorg verschaft die zij omwille van hun pensioenleeftijd (68 én 65 jaar), medische problemen en verminderde zelfredzaamheid nodig hebben; dat de bestreden weigeringsbeslissingen dd. 06.03.18 dan ook niet gestoeld zijn op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden weigeringsbeslissingen van 06.03.18 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd zijn aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 40 K.B. van 08.10.1981 én de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 06.03.18 dienen vernietigd te worden aangezien deze gebaseerd zijn, voortvloeien uit én een gevolg zijn, van de voormelde weigeringsbeslissingen; [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing

heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers' recht op terugkeer is verloren gegaan door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Hierbij wordt concreet ingegaan op verzoekers' situatie. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

3.7. Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

3.8. Verzoekers betwisten niet dat zij langer dan één jaar afwezig zijn geweest uit het Belgische Rijk. Zij beroepen zich evenwel op het hierboven geciteerde artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, waarbij zij stellen dat zij ten gevolge van een overmachtssituatie niet in staat waren vroeger terug te keren naar België.

3.9. Luidens artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit kan een vreemdeling, die niet binnen de voorziene termijn kan terugkeren naar België, opnieuw in zijn vroegere toestand worden geplaatst door verweerder, onder de volgende voorwaarden:

- de vreemdeling heeft, overeenkomstig artikel 39, §§ 2-5 van het Vreemdelingenbesluit, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;
- de onmogelijkheid om binnen de voorziene termijn terug te keren, vindt zijn grondslag in omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.

3.10. Er blijkt niet dat verzoekers voldoen aan de hierboven vermelde voorwaarden. Uit niets blijkt dat verzoekers het gemeentebestuur van hun verblijfplaats op de hoogte hebben gebracht van hun voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Waar verzoekers betogen dat dergelijk voornemen impliciet zou blijken uit de omstandigheden die hun zaak kenmerken – met name dat zij alhier “voor het overgrote deel van de periode 2003 t.e.m. heden hebben verbleven en gewoond”, dat het grootste deel van hun dichte familie hier woont, dat hun zoon hier instaat voor hun verzorging, e.d. – ziet de Raad niet in hoe dit kan gelden als kennisgeving aan het gemeentebestuur van het voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Hoe dan ook, verzoekers kunnen geen bewijs voorleggen van het gegeven dat de onmogelijkheid om binnen de voorziene termijn terug te keren naar België voortvloeit uit omstandigheden onafhankelijk van hun wil zoals artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit het vereist. Verzoekers beroepen zich op de medische problemen van verzoeker, doch kunnen hiervan tot op heden geen enkel bewijsstuk overmaken. Het enkele gegeven dat zij deze bewijsstukken zouden hebben opgevraagd bij een Turks ziekenhuis volstaat te dezen niet. Aangezien er geen bewijsstukken voorliggen, kan verweerder bezwaarlijk worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of op grond hiervan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit te zijn gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor wat betreft de derde en vierde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA